

Особености на националната златна рибка

Да. Изнамерена и увековечена е от Пушкин, въвн от съмнение – златната рибка се среща на всякакви географски, речни и морски ширини, където е обрасла със съответните национални особености.

Вероятно немската златна рибка малко прилича на фрау Меркел в профил и на учителя Унрат анфас, появява се с тефтер и молив и пунктуално записва желанията на немските рибари. Те, разбира се, са организирани в профсъюз и ако не им изпълнявате желанията периодично, изнервят се и нападат Полша. Американската пък сто на сто е дипломиран психоаналитик и приема някъде в Трибека, Ню Йорк. Ако пък вържете перките на италианската златна рибка, за да не може да перкомаха, тя вероятно няма да може и да проговори с човешки глас.

С какво е особена националната, българска златна рибка? На първо място с това, че казала: „Пусни ме, добри човече – ще ти изпълня три желания“. И щом дядото я пуснал, тя... избягала. Разказва се още и за онзи случай, когато риболовецът си пожелал да има мъжество, стигащо до земята, а златната рибка – “няма проблем!” – появила се една акула и му отхапала краката точно така, че членът му да опира в земята. Твърди се, че един друг член, член на партията „Атака“, си пожелал от рибката едно-единствено нещо – да стане герой на Съветския съюз. Преди това доста я побил, разбира се – така, за всеки случай, ако ѝ хрумне да го излъже. Пуснал я във водата и в този момент в ръцете му се озовали две гранати, а от близкия храст изпъзлял огромен немски танк от Втората световна война... – Герой на Съветския съюз, ама посмъртно, мама ти да еба! – провикнала се от водата проклетата българска златна рибка...

Разказват и за един беден селянин, който не веднъж, а два пъти хващал рибката... Що е беден тогава?! Вероятно защото е българин... Все едно. Хванал я втория път, а тя му

проговорила:

– Идиоте?! Дъртата още ли е жива?! Уф, яж ме тогава, да ви таковам майката и на двамата!!!

И руската златна рибка е гадна. Казват, че след Пушкин един дядо хванал рибката, а тя – без дума да му продума, просто му подала едно листче с адреса и телефона на някакъв студент... Разколников му било името. Руската – ясно. Гадна е, щото ембарго, комунизъм, Путин, война в Украйна, такива работи... Не ѝ е изобщо до бедни рибари, ама нашата що е толкова проклета?! Вероятно заради българите. Край Искъра българската златна рибка била чута да казва: „Човече... съседът ти има само една крава, а ти вече трето желание имаш тя да умре?!“.

Според други виновен бил Криско: Вместо да си поиска желания, той я хвърлил на земята и загуднал по габровски: „Покажи на тия хора как са мяташ...“.

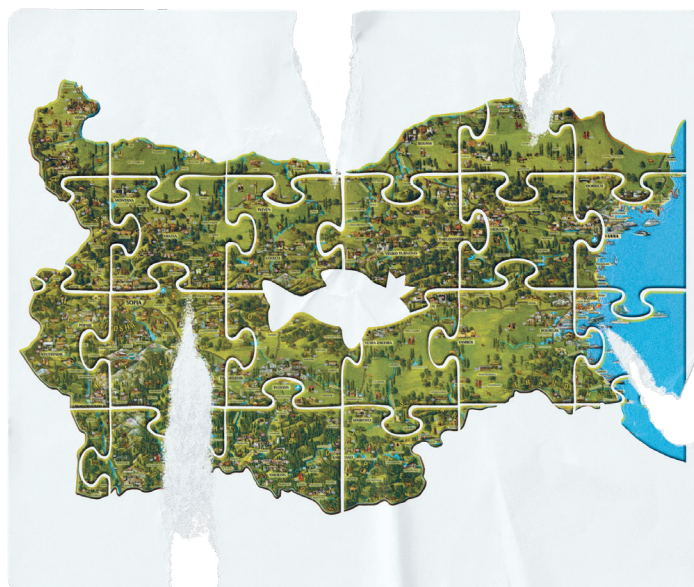
Други обвиняват Слави Трифонов. „Добри ми селянино – му казала златната рибка, – пусни ме и ще ти изпълня три желания...“

“Ти на кого викаш селянин, ма?!” – закрещял Дългия и ѝ заблъскал главата в земята.

Много подозрителен е и Бойко Борисов – с тия точно трима папи, дето са го галили по главата. „Като види щангата, и млъква“, казал премиерът рекордьор за златната рибка, Господ здраве да му дава... И еврофондове!

Но аз мисля, че не трябва да търсим конкретен виновник за проклетията на българската златна рибка. По-скоро причината е в характера на желанията ни. Националният характер на желанията. Ние не искаме да можем да произвеждаме „Мерцедес“. Ние искаме да го спечелим, като търкаме лотариен билет. Или да ни го достави някакъв златен шаран, по възможност да ни хвърли парите от терасата. Момчетата ни често бъркат златната рибка с д-р Енчев и затова повечето приличат на Златната... Златка, а момчетата си пожелават не голям тенис, а голям пенис. И не е заради говорни дефекти – ето, Гришо си

говори съвсем нормално. По хасковски. А пък през последните години – най-търпото – хванем ли златната рибка, първото ни желание е да си направим селфи с нея. Това е много грешно. Ако се замислите, неприятностите започват едва когато разкажете някому, че сте хванали златната рибка. Така е и в историята на Пушкин – ако не беше казал дядото на бабата... всичко щеше да е по-различно. А ние държим да се снимаме с нея. Затова една препоръка в заключение: Независимо от националността ви, каквото и да хванете – трипер, хрема или златна рибка, мълчете си!

Красавицата и Звяра по български

Както виждате, скъпи деца, тирето е особено важно в нашия живот. Едно е Красавицата и Звяра по български, а съвсем друго - по-български. Но какъв по-български вариант може да има тази приказка, който хем да е забавен, хем поучителен, хем да не е малоумен, като версията на „Дисни“ например?!

Не знам, не знам...

Но със сигурност е по български и по-български, ако задвижите действието в приказката отзад напред. Ето какво ще видите: Девојката се жени за прекрасен принц на пищна сватба. Живеят в дворец. Тя му дарява любовта си, за съвсем кратко време го превръща в чудовище, след което го зарязва в самота и разруха, а замъкът се превръща в непроходима джунгла от тръни. Самата тя се връща при баща си, където живее щастливо и безгрижно заедно със сестрите си, отрупана с родителска любов и скъпи подаръци.

Ето, така е по-български. А каква е поука, защото в една приказка винаги трябва да има поука? Поуката е, че нищо не разваля личния живот така, както семейния!

Какво да мислим

Какво да мислим, мили деца, за народ, който използва поговорката „Камила без късмет и белите мечки я ебат“? Фаталист ли е този народ, или просто не е внимавал в часовете по география и биология? Труден въпрос, но ще си позволя една препоръка: Ако искате да живеете в свят от чудеса и магии, избягвайте и часовете по химия и физика!

Тонку

Един човек стискал яко живота за тонките. Общо взето, постигал всичко, към което се стремял. По едно време на живота му писнало да го стискат за тонките и на свой ред стиснал човека за тонките... От тази взаимна мануална терапия се родил ракът на простатата...

За възпитанието

Две родопски момичета били на екскурзия в Пловдив, мили деца. Повъртели се из града, панаира видели, пийнали кафенце в „Капана“, на мол даже били, купили си едно-друго и... изтървали автобуса за Доспат. Виснали омърлушени на автогарата, защото следващият автобус бил чак на другата сутрин, чудели се какво да правят, докато не минала весела студентска компания и не ги забрала със себе си. Една крѝчма, втора крѝчма, дискотека, бар „Сангѝкѝ“ на Гаро Узунян, бар „Найлоне“... изгубили се момичетата една друга. Студентите и бурният нощен живот на майните ги отнесъл в различни посоки.

На сутринта се събрали отново на автогарата за първия автобус за Доспат. Сега една до друга в чакалнята дъвечките и не смеят да се погледнат.

– Що стана снощи, мари? – пристрашила се по-курназ момичетата.

– Що стана, що стана... ебаа ме – троснала се другата.

– Уф, мѝриши! – възкликнала първата. – Ама то и мен ме ебааа.

И доволно въздѝхнала от споделената тайна.

– Да, ама мен ме е ебаа в устата! – троснала се по-троснатата.

– Вай, вай... е що в устата, мѝри?!?!

– Е що, е що... Толкоз им е възпитанието, що!